

LICEUL „MIHAI EMINESCU” DIN BACAU
PROFILUL: SOCIO-UMANE

PROIECT – ISTORIE

PARTIDUL COMUNIST CHINEZ
ȘI
MAO ZEDONG

I ÎNFRÂNGEREA COMUNISMULUI CHINEZ

Chiar dacă al doilea congres al Guomindang, desfășurat în ianuarie 1926, reafirmă alianța cu comuniștii, partidul este de acum supus puterii armatei naționale revoluționare, care primește ordine de la comandantul Academiei Militare, Chang Kai-shek. Chang vrea să proclame guvernul propriu, de la Guangzhou, drept guvern național și să înceapă o campanie militară de unificare a întregului teritoriu chinez sub propria conducere. Rezervele comuniștilor constituie prilejul redimensionării rolului lor social și al marginalizării consilierilor sovietici. Expediția va cunoaște succese rapide și continue, fiind susținută de revoltele țărănești împotriva proprietarilor de pământ și a nobililor care radicalizează conflictul din interiorul Guomindang.

Răscoalele țărănești îi sugerează lui Mao Zedong ideea de a plasa lumea rurală în centrul strategiei revoluționare, în locul ideologiei marxiste „ortodoxe”, pe care o consideră conservatoare. Când armata lui Chang ajunge la Shanghai, muncitorii erau de câteva zile în grevă, se organizaseră ca putere autonomă, împiedicându-l pe „seniorul războiului” local să pregătească rezistența împotriva trupelor naționaliste. Alianța dintre Comuna din Shanghai și trupele lui Chang este de scurtă durată: acestea din urmă vor dezlănțui în puțin timp o vânătoare de comuniști, în entuziasmul industriașilor, al puterilor occidentale și al celor certați cu legea, trecând sindicatele în ilegalitate. Numărul comuniștilor uciși se ridică la câteva mii, așa cum se întâmplă în 1928, în numeroase localități din țară, unde partidul comunist decisese să promoveze o insurecție generalizată, încercarea de a înființa Comuna din Guangzhou, chiar în inima puterii Guomindang, sfârșește într-o baie de sânge. Cominternul, care aprobase poziția lui Stalin, de a menține cu orice preț alianța cu Guomindang, și de a evita o politică revoluționară autonomă, nu este capabil să tragă concluzii autocritice din această înfrânare sângeroasă. Obediența strictă a partidelor comuniste față de Moscova este primul comandament căruia acestea trebuie să i se conformeze pentru a face parte din mișcarea revoluționară internațională; chiar dacă Partidul Comunist Chinez însuși - sub noua conducere a lui Mao - va dovedi câțiva ani mai târziu, că tocmai autonomia poate fi garanția succesului.

II MAO ZEDONG

Scurtă biografie:

Mao Zedong (sau Mao Țe-Tung n. 26 decembrie 1893, d. 9 septembrie 1976) a fost un om politic chinez, lider al Partidului Comunist Chinez.

În urma războiului civil, în 1949 Partidul Comunist Chinez sub conducerea lui Mao Zedong a preluat puterea în China, proclamând Republica Populară Chineză.

Mao Zedong a instaurat o dictatură sângeroasă, zeci de milioane de chinezi fiind uciși în timpul în care acesta a condus China.

Fiu de țărani, Mao Zedong a fost de profesie învățător. A condus forțele comuniste în lupta dusa cu forțele naționaliste (1927-1949), străbătând întreaga Chină pentru a-și recruta armata (este numit **Marșul Cel Lung**. Din 1935 a fost lider al Partidului Comunist Chinez și apoi șef al statului. Politica economică a "Marelui salt Înainte" inițiat de el a eșuat, ca și **Revoluția Culturală**. În consolidarea Regimului Comunist în China, s-a bizuit pe țărănime și pe cultul personalității.

După ce aderă la marxism, în 1921, Mao Zedong se număra printre cei treisprezece membri fondatori ai Partidului Comunist Chinez. Reprezentant al grupului din Hunan, unde activa de multă vreme în rândul studenților și se distinsese în cadrul activităților sindicale, al agitațiilor și protestelor împotriva „seniorilor războiului” și a japoniei, Mao se va stabili ulterior în Canton și

Shanghai, unde se dedica trup și suflet colaborării cu Guomindang, în perspectiva unei revoluții democratice. În 1927, în timp ce Comuna din Shanghai este victimă a represaliilor sângeroase, Mao revine în Hunan pentru a-i organiza pe țărani, mobilizându-i în același an într-o insurecție care eșuează. Intrând în conflict, în repetate rânduri, cu poziția susținută de conducerea partidului, care urmează modificările impuse de Stalin politicii de alianță sau conflict cu naționaliștii din Guomindang, Mao îi organizează pe țărani săraci iar în 1929 îi grupează pe militanții comuniști urmăriți de trupele naționaliste, stabilindu-se la granița dintre provinciile Jiangxi și Fujian. Aici, în jurul orașului Ruijin, organizează una dintre cele mai stabile și fortificate „baze roșii” -Sovietul din Jiangxi, care avea să dureze până în anul 1935, înainte de Marșul cel Lung. După victoria asupra japonezilor și a mișcării Guomindang, Mao se va afla în fruntea Republicii Populare Chineze, pe care o va conduce mai întâi după modelul sovietic, introducând însă, încă de la început, elemente de originalitate și diferențiere care aveau să devină din ce în ce mai evidente începând cu jumătatea anilor 1950. Deosebit de abil în mobilizarea maselor în sprijinul său, în luptele aspre din interiorul partidului, Mao va favoriza, în ultimii ani ai conducerii sale (moare în 1976), un cult al propriei persoane, poate chiar mai vizibil și mai excesiv decât cel al lui Stalin. China - Marșul cel Lung al comuniștilor

III CHINA- MARȘUL CEL LUNG AL COMUNIȘTILOR

La jumătatea anului 1934, „baza roșie” din Jiangxi este supusă unei blocade economice și unui asediu militar organizat de trupele naționaliste ale lui Chang Kai-shek. Lideri comuniști decid să părăsească regiunea. Comunicațiile cu Uniunea Sovietică fuseseră întrerupte, iar cei aflați sub conducerea lui Zhu De, Zhou Enlai și Mao Zedong nu mai pot conta decât pe propriile forțe.

Se ia decizia de a străpunge trupele de încercuire la sud-vest retragerea este coordonată de Zhou Enlai, care comandă trupele conduse de Lin Biao și Peng Dehuai (28 de mii de oameni, cu numai 9 000 de puști, 30 de mortiere și 300 de mitraliere). Acestea sunt urmate de două coloane formate din personalul „bazei roșii”, numărul celor apti de lupt. reducându-se la câteva mii de persoane; ariergarda și flancurile sunt constituite din bărbați modest înarmați. În total 80 de mii de bărbați, fiecare având o rație de orez și sare pentru două săptămâni. Acestora li se adaugă și 35 de femei, printre care a doua soție a lui Mao, însărcinată, și a patra soție a lui Zhu De. Restul femeilor fuseseră părăsite în zona Jiangxi, împreună cu 28 de mii de bărbați, dintre care 20 de mii răniți, însărcinați să desfășoare, pe cât posibil, o activitate de guerilă împotriva armatei naționaliste.

Fuga din Jiangxi începe în noaptea de 16 octombrie 1934. Nimeni nu își imagina că marșul avea să se termine un an mai târziu, pe 20 octombrie 1935, în provincia Shaanxi, după străbaterea a aproximativ 9 000 km. Fugind de trupele naționaliste, cu care sunt, uneori, nevoiți să lupte, soldații comuniști ocupă și părăsesc rapid localitățile din Hunan și Guangxi, unde se reprovizionează și se odihnesc.

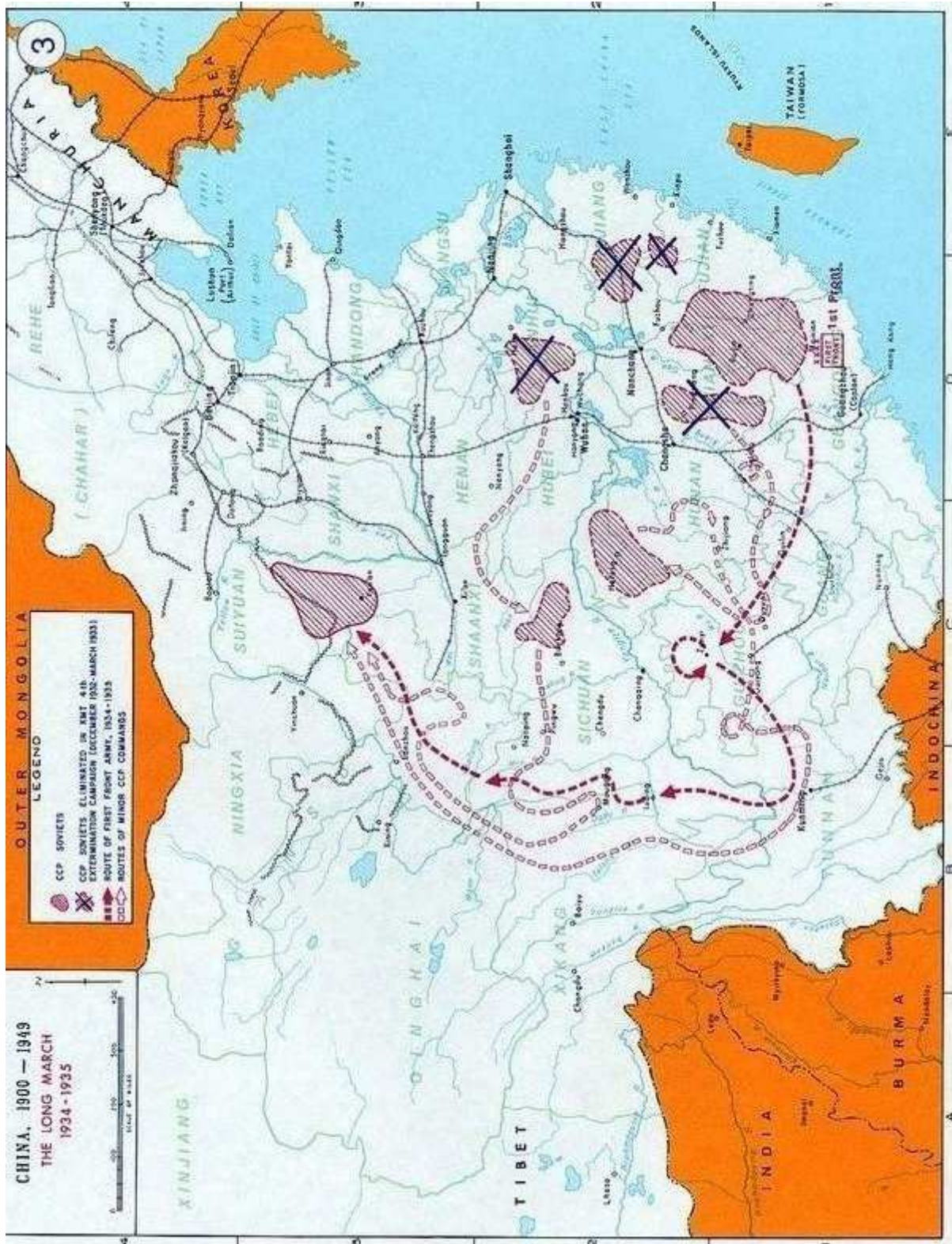
În ianuarie 1935, în orașul Zunyi, ocupat pentru mai multă vreme, are loc o conferință a liderilor politici și militari ai partidului cu reprezentantul Comintern, Otto Braun. Politica defensivă a epocii Jiangxi este criticată în favoarea unui „război de mișcare”, principalul promotor al acestuia fiind Mao Zedong, o figură nouă a partidului care, în scurt timp, avea să dobândească o funcție militară importantă, ca adjutant și apoi înlocuitor al lui Zhou Enlai.

Traversând munți și râuri, încercând să evite întâlnirea cu naționaliștii și trupele răsfirate ale „seniorilor războiului” din unele provincii, bombardată de aviația Guomindang, urmăriți de tibetani, militanții ajung în iunie în Sichuanul de Nord, cu un efectiv înjumătățit. Acolo sunt ajunși din urmă de alte 50 de mii de soldați comuniști sosiți din Orient, sub conducerea lui Zhang Guotao. Susținând poziții diferite cu privire la strategia de urmat, Mao și Zhang ajung la un compromis și împart trupele în două. Mao decide să pornească spre nord și est, în direcția Shanxi și Ningxia, în timp ce Zhang încearcă să construiască o „bază rosie” între Sichuan și Xikang.

În octombrie, după ce traversează malul vestic al Fluviului Galben și munții Liupan, oamenii lui Mao se reunesc cu luptătorii comuniști din Shaanxi de Nord. Din cei 80 de mii de

bărbați care începuseră marșul, mai rămăseseră numai opt sau nouă mii, cărora li se adaugă supraviețuitorii coloanelor lui Zhang și Zhu De, nimicite de naționaliști în vestul Chinei.

Această întreprindere eroică, care avea să capete dimensiunile unei legende și ale unui mit fondator, nu poate ascunde izolarea și înfrângerea comuniștilor. Dar este o înfrângere care a permis ridicarea unei conduceri noi și a unei politici noi. De îndată ce războiul se va extinde la scară largă, odată cu invazia japoneză din vara anului 1937, strategia frontului ic anti japonez propusă de Mao, în combinație cu o revoluție țărănească „mobilă”, îi va scoate pe comuniști din izolare, permițându-le, în decurs de un deceniu, să se organizeze în vederea preluării puterii.

IV REVOLUȚIA CHINEZĂ

1 octombrie 1949 este data nașterii Republicii Populare Chineze, un stat condus de un partid comunist puternic, cu patru milioane de membri, care la începutul anilor 1950 aveau să se ridice la șase.

În momentul predării Japoniei, forțele naționaliste predominau în China, cu un efectiv de patru milioane de oameni aflați sub arme, față de numai un milion al armatei comuniste. Popularitatea mai mare de care se bucurau trupele lui Mao, corupția guvernului lui Chang Kai-shek și aroganța violentă a soldaților, abilitatea strategică a comandanților comuniști vor înclina balanța în avantajul celor din urmă, care erau deja prezenți în zonele rurale din nord, inițiind apoi o campanie de cucerire a întregii țări, cu expediții militare eficace și victorioase.

Reforma agrară, realizată în timpul revoltelor repetate împotriva proprietarilor de pământ, redistribuie 40% din terenurile cultivate la 60% din populație. Este reforma cea mai importantă, căreia i se alătură stoparea inflației, lansarea reconstrucției economice și edificarea unui stat în care legea și ordinea să fie tot mai respectate. Campaniile de masă, care combină intimidarea și persuasiunea, amenințările și condensul, presiunea la adeziunea voluntară și reprimarea celor care nu se conformează, vizează străinii, contrarevoluționarii, viciile care amenință partidul (corupția, risipa, birocrăția) și viciile caracteristice burgheziei (furtul din avutul stalului, evaziunea fiscală, corupția).

Modelul comunismului chinez îl urmează numai în parte pe cel impus de Uniunea Sovietică.

Structura economiei (în 1953 este aprobat primul plan cincinal) și prezența unică și hegemonică a partidului comunist sunt asemănătoare, dar atenția acordată lumii rurale și accentuarea formelor voluntarismului, mobilizarea colectivă, îndoctrinarea constantă evidențiază tot mai mult o formă de totalitarism marcată mai degrabă de o pedagogie represivă, decât de o intoleranță indiscriminată. Insistența asupra celor mai diverse forme de educație politică (ritualuri de masă, obligația la autocritică, controalele repetate) exploatează o tendință a confucianismului pentru a legitima puterea și structura ierarhică a societății, amestecând cultul conducătorului tradiției marxist-leniniste, cu exaltarea acestuia, specifică tradiției chineze locale.

Invadarea Tibetului, în octombrie 1950, și amenințarea permanentă a invadării Taiwanului - marea insulă unde se stabilise Chang împreună cu guvernul naționalist, menținând un loc separat în ONU - arată că, odată cu victoria revoluției chineze, echilibrul internațional s-a modificat profund în Extremul Orient.

Integrarea Chinei populare în blocul sovietic este, pe de o parte, instrumentală (ajutor tehnic și economic, scut militar protector în caz de atac direct sau indirect din partea Occidentului); pe de altă parte, aceasta se datorează uimitorului comun al ideologiei comuniste. Tratatul de alianță și asistență semnat în februarie 1950 garantează Chinei protecția în fața unor posibile atacuri americane sau japoneze și recunoaște Uniunii Sovietice rolul de lider în lumea comunistă.

Câteva luni mai târziu, izbucnirea războiului din Coreea va duce la o confruntare directă a soldaților chinezi cu cei americani, chiar dacă nu va fi vorba și de o ciocnire directă între cele două state. Conflictul, inițiat pe 25 iunie 1950 de regimul comunist din Coreea de Nord, va duce la trimiterea trupelor ONU, în mare parte americane, care în zece zile îi gonesc pe nord-coreeni dincolo de paralela 38 - linia de demarcație dintre cele două state coreene, stabilită de acordurile internaționale de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial - și cuceresc capitala Coreei de Nord. Șapte mii de „voluntari” chinezi îi vor urmări, la rândul lor, pe americani, dincolo de paralela 38, care va fi din nou recunoscută ca frontiera dintre cele două republici coreene, prin armistițiul din 1953.

China pare să se izoleze tot mai mult de Occident, integrându-se în blocul sovietic. Dar instaurarea unui regim comunist într-un stat populat de aproape șase sute de milioane de persoane nu poate să nu afecteze echilibrul dintre cele două superputeri și caracteristicile specifice lagărului comunist.

V CHINA ȘI MARELE SALT ÎNAINTE

Cea mai înverșunată contestare a acuzațiilor aduse lui Stalin cu prilejul celui de-al XX-lea Congres vine din China, în ajunul unor alegeri de maximă importanță pentru consolidarea identității socialiste în această țară.

Începând din 1955, întreaga structură de producție a Chinei se afla sub controlul statului, planificarea economică determinând o creștere a producției industriale, cu prețul opririi, în primul rând, a țăranilor. Cu toate acestea, consumul alimentar a sporit impetuos față de anii 1930, chiar dacă presiunea exercitată asupra zonelor rurale îi determină pe țărani - cărora le este permis să dețină mici proprietăți de teren - să formeze cooperative.

În 1957, într-un aparent consens cu evenimentele din URSS, Mao lansează Campania celor O Sută de Flori, menită să încurajeze criticile la adresa partidului și identificarea problemelor cu care se confruntă țara. Intelectualii sunt cei care profită, în primul rând, de acest prilej, umplând zidurile Universității din Beijing cu acuzații la adresa conducerii comuniste. La sfârșitul anului, o masivă acțiune de represiune îi va lovi pe cei care s-au expus prea mult și au avut încredere în oferta partidului, permițându-și să-1 critice. Peste 300 de mii de persoane sfârșesc în închisoare și în lagărele de muncă silnică sau într-un fel de exil intern, la munca câmpului.

În această perioadă, dezbaterile se concentrează mai ales asupra posibilităților de a imprima un avânt și mai mare dezvoltării economice.

Un gigantic proiect de irigații și gestionare a apelor implică peste o sută de milioane de țărani, dar calea indicată de Mao este cea a unei adevărate revoluții menite să transforme radical peisajul rural al Chinei.

VI CONFLICTUL CHINEZO-SOVIETIC

Relațiile dintre URSS și China Populă se consolidaseră în (cursul anilor 1950, atât din punctul de vedere al ajutoarelor economice și tehnice, cât și din perspectiva integrării regimului chinez în cadrul blocului socialist dirijat de URSS, chiar dacă Mao revendicase dintotdeauna autonomia și paritatea în relațiile cu PCUS. În 1957, Mao sosește la Moscova și obține de la Hrușciov noi credite și ajutoare pentru industrializarea Chinei, rămânând impresionat de progresele realizate în sectorul producției și de programul spațial care, în acea perioadă, obținea succese și prestigiu. Dar destalinizarea, începând cu al XX-lea Congres, și deciziile economice tot mai radicale ale conducătorilor chinezi au făcut ca relațiile dintre cele două state și partide să devină tot mai dificile. Hrușciov critica excesele Marelui Salt și acuza o deviere de la modelul sovietic; Mao acuza URSS de revizionism, precizând că, în curând, primul stat socialist din lume avea să ia calea restaurării capitaliste. În fața adâncirii polemicii ideologice, URSS a decis, în 1961, retragerea propriilor experți din China, accentuând izolarea marelui stat asiatic și creând dificultăți considerabile progreselor industriale și de producție. China a încercat să se prezinte în fața mișcării comuniste internaționale, și mai ales a partidelor din Asia și Africa, drept unică garanție a unei lupte coerente în vederea construcției socialismului și împotriva imperialismului, acuzând URSS de a fi abandonat această luptă, odată cu politica coexistenței pașnice cu Occidentul. În același timp, această izolare internațională a facilitat radicalizarea obiectivelor socialiste în China, și decizia de a reduce termenul pentru trecerea la faza construcției comunismului.

VII CHINA MARELE SALT ÎNAINTE - COMUNELE POPULARE

În 1958 sunt create Comunele populare, care urmau să constituie noua unitate socială a națiunii, o combinație de muncă și viață personală într-o dimensiune comunitară ce avea să ducă la dispariția ultimelor forme de proprietate privată. În grandiosul proiect sunt implicate 120 de milioane de familii de țărani, împărțite - alături de cele peste 700 de mii de cooperative din care făceau parte aceleași familii - în douăzeci de mii de comune. Această politică a Marelui Salt va fi numită astfel întrucât se prevedea parcurgerea în câțiva ani a unei evoluții economice și sociale considerate imposibilă pe termen scurt. Rezultatele sunt, de altfel, destul de dezamăgitoare, mai ales în sectorul producției. Așa cum se întâmplase și în URSS cu colectivizarea forțată, productivitatea țăranilor pare să scadă vertiginos când le este abolită complet autonomia, chiar și parțială și limitată, de care se bucurau înainte. Politica Marelui Salt continuă totuși: structurile comunitare (educația copiilor, bucătăriile colective, băile comune) modifică organizarea familiilor, în timp ce peste două sute de milioane de țărani sunt implicați în miliția populară, instrument de militarizare a țării și de autocontrol al comunelor asupra propriilor membri. Nu toți liderii împărtășesc ideea lui Mao, conform căreia Comunele constituie o instituție specifică tranziției de la societatea socialistă la societatea comunistă; mulți lideri de comună vor organiza producția pe baza micilor cooperative.

Pagubele colective sunt enorme: în perioada 1959-1960, combinarea unor recolte slabe cu noua organizare socială va determina o foamete teribilă, în timpul căreia aproximativ douăzeci de milioane de persoane mor de foame, din cauza bolilor provocate de malnutriție sau a excesului de muncă.

Comunele populare rurale reprezintă pilonul strategiei economice agrare în cadrul politicii Marelui Salt. Gândit ca un proiect de provocare economică a Occidentului Mao i-a propus lui Hrușciiov această idee, în cadrul unei întâlniri la Moscova, în 1957 care ar fi putut permite ajungerea din urmă și chiar depășirea nivelului Marii Britanii într-un termen de cincisprezece ani, sistemul comunelor este experimentat în provincia Henan și, de aici, extins în toată țara. La fârșitul anului 1958, 99% din familiile de țărani făceau parte dintr-o Comună populară. Pentru a pregăti această turnură strategică, se va intensifica persecutarea țăranilor înstăriți și vor fi eliminate toate cadrele locale de partid prea puternic atașate de comunitățile țărănești; în același timp, se intensifică mișcarea pentru educație socialistă și aproximativ 60 de milioane de cetățeni angajați în construcția de instalații de irigare, necesare noii organizări a muncii câmpurilor.

Comuna devine unitatea socială fundamentală a structurii economice chineze, structură de bază care implică toate activitățile, de la cele agricole la cele industriale, de la cele militare la cele educative. Se prevede ca fiecare Comună să cuprindă circa două mii de familii, dar nu se exclude posibilitatea ca numărul acestora să ajungă la zece sau chiar douăzeci de mii în unele comune. În realitate, media se va situa între opt și zece mii de familii, dar se va ajunge chiar și la comune cuprinzând șaiszeci și cinci de mii de familii. Micile proprietăți private sunt eliminate, grădinile familiilor suprimate, livezile, copacii, casele, animalele și uneltele agricole sunt declarate bunuri ale comunei, care deține și monopolul asupra comerțului și vânzărilor, care nu se mai pot realiza individual. Un egalitarism tot mai accentuat conduce la repartizarea rațiilor de alimente în funcție de nevoile individuale, și nu în funcție de munca depusă și de producția obținută, fiind create cantine populare și băi colective, pentru a sustrage femeile de la muncile casnice, implicându-le în producție. În multe comune, bărbații și femeile trăiesc separat, copiii sunt crescuți în cămine și în internate, și nu în sânul familiei, privită ca un obstacol în calea construcției societății socialiste, a cărei structură este tot mai puternic ierarhizată și militarizată. Comunele devin structurile de bază ale organizației de conducere și treptele inițiale ale ierarhiei de partid. Munca în cadrul comunelor dura 12 ore pe zi, ajungând adesea la 16-18 ore în perioada recoltelor. Pe lângă instalațiile de

irigare, milioane de persoane au fost angajate în construcția furnalelor, chiar dacă 40% dintre acestea - instalații de irigare și furnale - nu au putut fi folosite din cauza defecțiunilor tehnice sau a ineficienței. Estimările producției, umflate și manipulate în 1958, au devenit mai realiste în anul următor, când, în unele regiuni, au început mișcări de revoltă, ce au dus la sfârșitul organizării militarizate a muncii câmpului și revenirea la grădinile familiale și la piețele sătești semilibere. Odată cu tragicul eșec al Marelui Salt Înainte, și experimentul comunelor s-a îndreptat către un sfârșit și o renegare rapidă.

VIII DE LA MARELE SALT ÎNAINTE LA Marea Foamete

Cele mai mari pierderi au fost înregistrate în timpul perioadei de Mare Foamete din China, la scurt timp după Marele Salt Înainte[13]. Articolul „Marea Foamete” din lucrarea Înregistrări istorice din Republica Populară Chineză declara că „numărul pierderilor prin morți nenaturale și reducerea nașterilor din 1959 până în 1961 este estimat la aproximativ 40 de milioane.[...]”. Această cifră imensă face ca Marea Foamete să fie probabil cea mai mare catastrofă din istoria acestui secol”[14].

PCC a numit înșelător Marea Foamete „Perioada celor trei ani de dezastru natural”. De fapt acești trei ani au avut condiții meteo favorabile, fără mari dezastre naturale (inundații, secete, uragane, tsunami, cutremure de pământ, geruri, înghețuri, grindină sau invazii de lăcuste). „Dezastrul” a fost în întregime cauzat de om. Marele Salt Înainte cerea tuturor chinezilor să se implice în fabricarea oțelului, forțând fermierii să-și lase culturile agricole să putrezească pe câmp. În ciuda acestui lucru, oficialii din fiecare regiune declarau producții mărite. He Yiran, prim secretar al Comitetului de Partid al prefecturii Liuzhou, a născocit șocanta producție de „65 de tone de orez per mu de pământ”[15] în districtul Huanjiang. Se întâmpla imediat după plenara Lushan, când în întreaga țară fusese lansată campania „Anti Dreapta”. În scopul de a demonstra că PCC este corect mereu, recoltele erau confiscate de guvern, ca impozit, în concordanță cu aceste producții declarate exagerat. Prin urmare rațiile de cereale, semințe și alimente de bază ale țăranilor au fost confiscate complet. Când cererea n-a mai putut fi acoperită, țăranii au fost acuzați că își ascund recoltele.

He Yiran spunea că ei trebuie să se străduiască să câștige competiția pentru cea mai mare recoltă, indiferent cât de mulți oameni ar muri în Liuzhou. Unor țărani li s-a luat tot, rămânându-le numai un pumn de orez ascuns în oala de noapte. Comitetul de Partid din districtul Xunle, județul Huanjiang, a emis chiar un ordin de interzicere a gătitului, împiedicându-i pe țărani să mănânce. Noaptea umblau patrule conduse de milițieni. Dacă vedeau lumina de la vreun foc, percheziționau. Mulți țărani nu mai îndrăzneau să facă mâncare nici din ierburi sălbatice comestibile sau din scoarță de copac, și mureau de foame.

De-a lungul istoriei în vremurile de foamete guvernul furniza terci de orez, distribuia recoltele și permitea victimelor să se mute pentru a scăpa de foamete. Însă PCC a privit exodul din zonele afectate ca pe o rușine pentru prestigiul Partidului, și a ordonat milițienilor să blocheze drumurile pentru a împiedica victimele să se mute. Când țăranilor le-a fost atât de foame încât au luat cu asalt depozitele de cereale, PCC a ordonat împușcarea mulțimii pentru a suprima furturile și i-a etichetat pe cei uciși drept elemente contra-revoluționare. Un număr mare de țărani au murit de foame în multe provincii inclusiv în Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan și Guangxi. Țăranii flămânzi erau în plus forțați să muncească la lucrările de irigație, construcția de baraje și producția de oțel. Mulți cădeau jos în timpul lucrului și nu se mai ridicau niciodată. În final cei care supraviețuiau nu mai aveau forța să îngroape morții. Multe sate au fost rase complet, familiile murind pe rând.

În cele mai serioase perioade de foamete din istoria Chinei înainte de PCC au existat cazuri în care familiile și-au schimbat copiii între ele pentru a-i mânca, dar nimeni nu și-a mâncat proprii copii. Sub stăpânirea PCC însă, oamenii au ajuns să-i mănânce pe cei muribunzi, pe cei fugiți din alte regiuni, și chiar să-și omoare și mănânce proprii copii. Scriitorul Sha Qing a descris o astfel de

scenă în cartea sa, Yi Xi Da Di Wan (Un tărâm întunecos din Bayou): într-o familie a unui țăran, un tată a rămas numai cu fiul și fiica sa în timpul Marii Foamete. Într-o zi, tatăl și-a trimis fiica la plimbare. Când ea s-a întors, nu și-a mai găsit fratele mai mic, dar a remarcat un ulei alb plutind în ceaun și un morman de oase lângă plită. După mai multe zile, tatăl a pus din nou apă în ceaun și și-a chemat fiica mai aproape. Fata era înspăimântată, și de după ușă s-a rugat de tatăl ei „tăticule, te rog nu mă mânca. Pot să adun lemne de foc și să gătesc mâncare pentru tine. Dacă mă mănânci, nimeni altcineva nu va face asta pentru tine.”

Proporția finală și numărul tragediilor de acest fel este necunoscut. Totuși PCC le-a deformat, afirmând că sunt o onoare, susținând că PCC a condus oamenii să lupte vitejește cu „dezastrele naturale” și a continuat să-și facă reclamă spunând că este „măreț, glorios și corect.”

După plenara Lushan din 1959, generalul Peng Dehuai[16] n-a mai putut lua apărarea oamenilor. Un grup de oficiali și cadre din guvern care au îndrăznit să spună adevărul au fost destituiți din posturi, arestați și anchețați. După aceea nimeni n-a mai îndrăznit să spună adevărul. În timpul Marii Foamete, în loc să declare adevărul, oamenii ascundeau adevărul despre morții prin înfometare, pentru a-și apăra poziția. Provincia Gansu chiar a refuzat ajutor (mâncare) de la provincia Shaanxi, susținând că în Gansu există un surplus prea mare de hrană.

Această Mare Foamete a fost și un test determinant pentru cadrele PCC. Conform criteriilor PCC, cadrele care au ascuns adevărul despre milioanele de înfometați, au devenit cert „calificați”. Cu acest test PCC a crezut că nici emoțiile umane, nici principiile cerești nu pot deveni poveri psihologice care să împiedice cadrele să urmeze linia Partidului. După Marea Foamete oficialii provinciali responsabili doar au participat la formalitatea auto-analizei critice. Li Jingquan, secretarul PCC pentru provincia Sichuan, unde au murit de foame milioane de oameni, a fost avansat pe postul de prim secretar al Biroului PCC din districtul de Sud-Vest.

REVOLUȚIA CULTURALĂ CHINEZĂ

De la Revoluția Culturală și masacrul din Piața Tiananmen la Falun Gong

Revoluția Culturală a fost lansată oficial la 16 mai 1966 și a durat până în 1976. Această perioadă a fost numită chiar de PCC „Catastrofa de zece ani”. Mai târziu într-un interviu luat de un reporter iugoslav, Hu Yaobang, fost secretar general de Partid, spunea „în acele timpuri au fost implicați aproape 100 de milioane de oameni, o zecime din populație”.

Realitățile campaniilor politice de după înființarea Republicii Populare Chineze relatează că „în mai 1984, după 31 de luni de investigații, verificări și recalculări intensive ale Comitetului Central al PCC, cifrele legate de Revoluția Culturală sunt: peste 4,2 milioane de deținuți și anchețați; peste 1.728.000 de morți din cauze nenaturale; peste 135.000 de oameni etichetați drept contra-revoluționari și executați; peste 237.000 de oameni omorâți și peste 7,03 milioane mutilați în atacuri armate; 71.200 de familii distruse”. Statisticile adunate din cronicile județene arată că 7,73 milioane de oameni au murit din cauze nenaturale în timpul Revoluției Culturale.

Pe lângă faptul că oamenii erau uciși în bătaie, începutul Revoluției Culturale a generat și un val de sinucideri. Mulți intelectuali renumiți, incluzându-i pe Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han și Chu Anping și-au pus capăt vieții în etapa de început a Revoluției Culturale.

Revoluția Culturală a fost cea mai delirantă perioadă „de stânga” din China. Omorul devenise o cale de avansare, lumea își arăta astfel poziția revoluționară; așa că masacrul „inamicilor de clasă” a fost extrem de violent și brutal.

Politica de „reformă și deschidere” a promovat în mare măsură circulația informației, ceea ce a făcut posibil ca mulți reporteri străini să fie martori la masacrul din Piața Tiananmen în 1989 și să transmită reportaje televizate care arătau tancuri gonind și zdrobind studenții, omorându-i.

Zece ani mai târziu, la 20 iulie 1999, Jiang Zemin începea suprimarea Falun Gong. Spre sfârșitul lui 2002, informații interne provenite din surse guvernamentale chineze confirmau mușamalizarea a peste 7.000 de morți în centre de detenție, lagăre de muncă forțată, închisori și spitale psihiatrice, cu o medie de șapte oameni uciși pe zi.

În zilele noastre PCC tinde să omoare considerabil mai puțin decât în trecut când omora milioane sau zeci de milioane. Există două motive importante care au determinat acest lucru. Pe de o parte, Partidul a degenerat mințile chinezilor cu natura sa de Partid, astfel încât oamenii sunt acum mult mai supuși și mai cinici. Pe de altă parte, datorită corupției excesive și delapidărilor comise de oficialii PCC, economia chineză a devenit o „economie de transfuzie”, și depinde în mare măsură de capitalul străin pentru a-și susține creșterea economică și stabilitatea socială. PCC își amintește bine sancțiunile economice ce au urmat după masacrul din Piața Tiananmen, și știe că omorul fățiș va avea ca rezultat o retragere a capitalului străin, care i-ar pune în pericol regimul totalitar.

Însă PCC n-a renunțat niciodată la masacrele din spatele scenei, doar că astăzi PCC nu-și precupește nici un efort pentru a ascunde mărturiile însângerate.

Masacre în Nordul Chinei în timpul războiului chino-japonez

Când a recomandat cartea Inamici în interior scrisă de preotul Raymond J. De Jaegher, Hoover, fost președinte al SUA., comenta că ea a demască esența terorii mișcărilor comuniste. El a recomandat cartea oricui dorea să înțeleagă o asemenea forță malefică.

În această carte, De Jaegher istorisea întâmplări în care PCC folosea violența pentru a înspăimânta oamenii și a-i face să se supună. De exemplu, într-o zi PCC a cerut tuturor să meargă în piața unui sat. Învățătorul a condus copiii de la școală în piață. Scopul adunării era de a privi uciderea a 13 patrioți, bărbați tineri. După anunțarea învinuirilor fabricate împotriva victimelor, PCC a ordonat învățătorului înspăimântat să-i facă pe copii să cânte cântece patriotice. În timpul cântecelor, pe scenă nu erau dansatori, ci un călău ținând în mână un cuțit ascuțit. Călăul era un soldat comunist tânăr, robust și sălbatic, cu brațe puternice. Soldatul s-a dus în spatele primei victime, a ridicat rapid cuțitul mare și ascuțit și a lovit în jos - și primul cap a căzut la pământ. Sângele a țâșnit ca o fântână și capul s-a rostogolit pe jos. Cântecele isterice al copiilor s-a transformat într-un țipăt haotic și plânsete. Învățătorul ținea măsura, încercând să mențină cântecele; clopoțelul său a fost auzit sunând din nou și din nou în haos.

Călăul a tăiat de 13 ori și 13 capete au căzut la pământ. După aceea, mai mulți soldați comuniști s-au perindat pe rând și au tăiat pieptul victimelor, deschizându-l și scoțând afară inimile, sărbătorind. Toată brutalitatea a fost făcută în fața copiilor. Copiii pâliseră toți datorită terorii, și unii începuseră să vomite. Învățătorul a ocărât soldații și a aliniat copiii pentru a-i întoarce la școală.

Părintele De Jaegher a văzut deseori copii forțați să privească omoruri. Copiii au devenit obișnuiți cu scenele sângeroase și împietriți în fața omorurilor; unii chiar au început să savureze senzația.

Când PCC a simțit că simplul omor nu era suficient de înspăimântător și tulburător, au inventat tot felul de torturi groaznice. De exemplu, deținuții erau forțați să înghită o mare cantitate de sare și nu erau lăsați să bea nici un pic de apă – victima suferea până murea de sete; unii deținuți erau dezbrăcați complet și forțați să se rostogolească pe sticlă spartă; erau deschise copci în râuri înghețate, iarna, și victimele erau aruncate înăuntru – oamenii mureau prin îngheț sau înec.

De Jaegher scria că un membru PCC din provincia Shanxi a inventat o tortură teribilă. Într-o zi când cutreiera orașul, s-a oprit în fața unui restaurant și a privit fix o cuvă mare în care fierbea ceva. Mai târziu a cumpărat câteva cuve gigantice și a arestat imediat niște oameni care erau împotriva Partidului Comunist. În timpul judecății sumare, cuvele au fost umplute cu apă clocotită. Trei victime au fost dezbrăcate complet și aruncate în cuve pentru a fierbe. La Pingshan, De Jaegher a fost martor când un tată a fost jupuit de viu. Membrii PCC i-au forțat fiul să privească și să participe la tortura inumană, să-și vadă tatăl murind în chinuri cumplite și să-i asculte țipetele. Membrii PCC au turnat oțet și acid peste corpul tatălui și apoi toată pielea i-a fost jupuită. Au început de la spate, apoi în sus către umeri și pielea de pe tot corpul său a fost jupuită, lăsând intactă numai pielea capului. Tatăl a murit în câteva clipe.

IX GĂRZILE ROȘII

Teroarea Roșie în timpul perioadei „August Roșu” și canibalismul din Guangxi

După câștigarea controlului absolut asupra țării, PCC n-a încetat deloc violența. În timpul Revoluției Culturale violența a devenit mai mare.

În 18 august 1966, Mao Zedong s-a întâlnit cu reprezentanții Gărzii Roșii în turnul din Piața Tiananmen. Song Binbin, fiica liderului comunist Song Renqiong, a pus o emblemă a Gărzii Roșii pe mâneca lui Mao Zedong. Când Mao Zedong a aflat numele lui Song Binbin – care înseamnă blând și politicos - el a spus „ne trebuie mai multă violență”. Așa că Song și-a schimbat numele în Song Yaowu (care înseamnă pur și simplu „vreau violență”).

Atacuri armate violente s-au răspândit cu repeziciune în întreaga țară. Generația mai tânără, educată în spiritul ateist comunist, nu avea frici sau griji. Sub conducerea directă a PCC și ghidați de instrucțiunile lui Mao Zedong, Gărzile Roșii, fanatice, ignorante și considerându-se deasupra legii, au început să bată oameni și să jefuiască în întreaga țară. În multe zone, toate cele „cinci clase negre” (proprietari de pământ, fermieri bogați, reacționari, elemente rele și cei de dreapta) și membrii familiilor lor erau desființați conform politicii de genocid. Un exemplu tipic era județul Daxing de lângă Beijing, unde în perioada 27 august - 1 septembrie 1966, un număr total de 325 de oameni au fost uciși în 48 de brigăzi ale celor 13 Comune Populare. Dintre cei uciși, cei mai bătrâni erau în vârstă de 80 de ani și cei mai tineri aveau numai 38 de zile. 22 de familii au fost exterminate total.

Omorul prin linșare era ceva obișnuit. Pe strada Shatan, un grup de bărbați din Gărzile Roșii au bătut cu lanțuri de metal și curele de piele o femeie bătrână până când nu s-a mai putut mișca; totuși o membră a Gărzilor Roșii a găsit necesar să sară pe corpul bătrânei și pe stomacul ei. Bătrâna a murit acolo.... În apropiere de Chongwenmeng, când Gărzile Roșii au percheziționat casa soției proprietarului de pământ (o văduvă singură), au forțat fiecare vecin să aducă o oală cu apă fierbinte și i-au turnat apa clocotită pe gât bătrânei până ce corpul i-a fost opărit. După mai multe zile bătrâna a fost găsită moartă în cameră, corpul fiindu-i acoperit de viermi... Existau multe căi de omor, incluzând bătaia cu bastoane, tăierea cu secerile și strangularea cu frânghii... Modul de omorâre a copiilor era cel mai brutal: ucigașul pune un picior pe piciorul copilului și trăgea de celălalt picior, rupând copilul în două (Investigație asupra Masacrului din Daxing de Yu Luowen).

Canibalismul din Guangxi a fost chiar mai inuman decât masacrul Daxing. Scriitorul Zheng Yi, autor al cărții Memorialul stacojiu descria canibalismul ca având trei faze.

Prima fază era la început când teroarea era ascunsă și lugubră. Cronicile județene descriu o scenă tipică: la miezul nopții, ucigașii au mers în vârful picioarelor și și-au ales victima; au tăiat-o și i-au scos inima și ficatul. Pentru că erau lipsiți de experiență și speriați, i-au luat din greșeală plămânul, așa că au trebuit să se întoarcă. După ce au gătit inima și ficatul, unii au adus lichior de acasă, unii mirodenii; apoi au mâncat organele umane în liniște, la lumina focului din cuptor.

A doua fază a fost vârful, când teroarea devenise deschisă, publică. În timpul acestei faze ucigașii veterani căpătaseră experiență în extragerea inimii și ficatului, păstrând victima cât mai mult timp în viață; își predau tehnicile, rafinându-le spre perfecțiune. De exemplu când tăia și deschidea o persoană (vie), ucigașul trebuia doar să facă o cruce pe abdomenul victimei, apoi să pășească pe corpul acesteia (dacă victima era legată de un copac, ucigașul băga genunchiul în partea de jos a abdomenului), iar inima și celelalte organe cădeau jos, pur și simplu. Ucigașul șef căpăta inima, ficatul și organele genitale, iar ceilalți luau ce rămânea. Aceste scene impresionante și înspăimântătoare erau însoțite de fluturarea steagurilor și strigarea de lozinci.

A treia fază a fost nebunia. Canibalismul devenise o mișcare de masă, larg răspândită. În districtul Wuxuan, oamenii mâncau ca nebunii alți oameni, asemenea câinilor sălbatici care mănâncă hoituri în timpul epidemiilor. Deseori victimele erau mai întâi „criticate public”, după care urma automat omorul și actul de canibalism. Imediat ce victima cădea la pământ, moartă sau vie, oamenii își luau cuțitele pe care le aveau pregătite și o înconjurau, tăind orice parte din corp pe care o puteau apuca. În timpul acestei faze, cetățenii obișnuiți erau toți implicați în canibalism. Uraganul „luptei de clasă” spulberase orice sens de păcat și natură umană din mințile oamenilor. Canibalismul se răspândea ca o epidemie și oamenii luau parte la ospățuri canibalice. Orice parte a corpului uman era comestibilă: inima, mușchii, ficatul, rinichii, coatele, picioarele și tendoanele. Corpurile umane erau preparate în diverse feluri, inclusiv prin fierbere, la abur, călire în tigaie, la cuptor, prăjire, și grătar... Oamenii beau lichior sau vin și jucau jocuri în timp ce mâncau corpuri umane. În timpul perioadei de maxim a acestei mișcări chiar și bufetul expres al celei mai înalte organizații guvernamentale, Comitetul Revoluționar al districtului Wuxuan, oferea mâncare din oameni.

Vă înșelați dacă vă închipuiți că un astfel de festival de canibalism era un simplu comportament neorganizat al oamenilor. PCC era o organizație totalitară care controla fiecare celulă socială în parte. Fără încurajare și manipulare din partea PCC, mișcarea canibalistă nu ar fi avut loc nicicum.

Un cântec scris de PCC pentru a se lăuda spunea „Vechea societate a schimbat oamenii în strigoi, noua societate a schimbat strigoi în oameni”. Oricum, aceste omoruri și ospățuri canibalice ne arată că PCC putea schimba o ființă umană într-un monstru sau demon, pentru că PCC însuși este mai teribil decât orice monstru sau demon.

Exportul revoluției; uciderea oamenilor în străinătate.

Pe lângă faptul că PCC omora cu plăcere folosind diverse metode în interiorul Chinei și Partidului, PCC a mai participat și la uciderea oamenilor din afara țării, inclusiv a chinezilor de peste ocean, exportând „Revoluția”. Un exemplu tipic sunt Khmerii Roșii.

Partidul Khmerilor Roșii, al lui Pol Pot, a existat în Cambogia numai patru ani. Cu toate acestea, în această țară mică, cu o populație de numai 8 milioane, din 1975 până în 1978 au fost uciși mai mult de 2 milioane.

Crimele Khmerilor Roșii sunt fără de număr, iar noi nu le vom discuta aici. Trebuie însă să vorbim despre legătura lor cu PCC.

Pol Pot îl venera pe Mao Zedong . Începând cu 1965 el a vizitat China de patru ori pentru a asculta personal învățăturile lui Mao Zedong. Începând din noiembrie 1965 Pol Pot a stat în China trei luni. Chen Boda și Zhang Chunqiao au discutat cu el teorii precum: „puterea politică crește din țeava puștii”, „lupta de clasă”, „dictatura proletariatului” ...etc. Mai târziu acestea au devenit fundamentul felului în care Pol Pot a condus Cambogia. După ce s-a întors în Cambogia, Pol Pot a schimbat numele partidului său în Partidul Comunist Cambogian și a fondat baze revoluționare după modelul PCC de încercuire a orașelor pornind de la sate.

În 1968 Partidul Comunist Cambogian a fondat oficial o armată. La sfârșitul anului 1969 ea avea puțin peste 3.000 de oameni. Însă în 1975, înainte să atace și ocupe Phnom Penh, devenise o forță de luptă curajoasă și bine echipată, de 80.000 de soldați. Aceasta s-a datorat în întregime sprijinului primit din partea PCC. În cartea Document despre susținerea Vietnamului și lupta cu America, Bang Xiangen[25] spune că în 1970 i-a dat lui Pol Pot echipament militar pentru 30.000 de soldați. În aprilie 1975 Pol Pot a cucerit capitala Cambogiei și două luni mai târziu s-a dus la Beijing să facă o vizită PCC și să asculte instrucțiunile. Este clar că dacă crimele Khmerilor Roșii n-ar fi fost sprijinite ideologic de teoriile PCC și sprijinite material, ele nu s-ar fi putut întâmpla.

După ce Partidul Comunist Cambogian i-a ucis pe cei doi fii ai Prințului Sihanouk, l-a trimis la ordinele lui Zhou Enlai pe Sihanouk la Beijing. Se știe că Partidul Comunist Cambogian ucidea tot ce mișca pentru a preveni orice problemă posibilă. Dar la cererea lui Zhou Enlai, Pol Pot s-a supus fără întârziere.

Zhou Enlai l-a putut salva pe Sihanouk cu un cuvânt, dar PCC n-a obiectat atunci când Partidul Comunist Cambogian a ucis mai mult de 200.000 de chinezi. Pe vremea aceea chinezii din Cambogia au mers la Ambasada Chineză pentru ajutor, iar ambasada i-a ignorat.

În mai 1988, când în Indonezia a avut loc uciderea în masă și violarea celor de etnie chineză, PCC n-a scos o vorbă. N-a oferit nici un ajutor și chiar a blocat știrile în interiorul Chinei. Se pare că guvernului chinez nu i-a păsat deloc de soarta chinezilor din afara Chinei; n-a oferit nici măcar asistență umanitară.

X IDEOLOGIA OMORULUI ÎN PCC

PCC susține că este talentat și creativ în dezvoltarea marxism-leninism-ului, dar în realitate PCC a dezvoltat creativ o răutate fără precedent în istorie și în întreaga lume. Folosește ideologia comunistă a unității sociale pentru a înșela publicul și intelectualii. Folosește știința și tehnologia pentru a submina credința și pentru a promova ateismul total. Folosește comunismul pentru a nega proprietatea privată și folosește teoria și practica lui Lenin de revoluție violentă pentru a conduce țara. În același timp, combină și a întărește și mai mult partea mai malefică a culturii chineze - cea care a deviat de la tradițiile chineze.

PCC a inventat o întregă teorie și un cadru de „revoluție” și „revoluție continuă” sub dictatura proletariatului; a folosit acest sistem pentru a schimba societatea și pentru a asigura dictatura Partidului. Teoria sa are două părți - baza economică și suprastructura sub dictatura proletariatului, în care baza economică determină suprastructura, iar suprastructura acționează la rândul său asupra bazei economice. Pentru a întări suprastructura și mai ales puterea Partidului, trebuie pornită revoluția, de la baza economică, ceea ce implică:

1. omorârea proprietarilor de pământ, pentru a rezolva relațiile de producție la țară
2. omorârea industriașilor, pentru a rezolva relațiile de producție în orașe.

În cadrul suprastructurii, omorul este comis în mod repetat pentru a menține controlul ideologic absolut al Partidului. Asta implică:

1. Rezolvarea problemei atitudinii politice a intelectualilor față de Partid. De-a lungul unei lungi perioade de timp, PCC a lansat multiple campanii pentru reformarea gândirii intelectualilor. Au fost acuzați de individualism burghez, ideologie burgheză, puncte de vedere apolitice, ideologie nepărtinitoare, liberalism, etc. PCC a dezbrăcat intelectualii de demnitatea lor spălându-le creierul și eliminându-le conștiința. PCC a eliminat aproape complet gândirea independentă și multe alte calități ale intelectualilor, incluzând tradiția prin care aceștia apărau dreptatea și își dedicau viața pentru a susține dreptatea. Tradiția ne învăța: „să nu cazi în excese când ești bogat sau onorat, să nu te abați de la scopul tău când ești sărac și obscur și nici să nu te apleci în fața unei forțe superioare”; „trebuie să ai mai întâi grijă de stat și la urmă să îți pretinzi porția de fericire”; „fiecare om obișnuit trebuie să se simtă responsabil de succesele și eșecurile națiunii sale”; „în umbră, un cavaler își cultivă persoana; când este pus pe scenă, el își ajută țara”.

2. Lansarea unei revoluții culturale și uciderea oamenilor în scopul câștigării conducerii culturale și politice absolute. PCC a mobilizat campanii de masă în interiorul și exteriorul Partidului, începând omorurile în domeniul literaturii, artei, teatrului, istoriei și educației. PCC și-a îndreptat mai întâi atacurile asupra mai multor celebrități: „Satul celor trei familii”, Liu Shaoqi, Wu Lao She și Jian Bozan. Mai târziu numărul celor uciși a crescut la „un mic grup în interiorul Partidului” și un „un mic grup în interiorul armatei” și în final omorul a escaladat din interiorul Partidului și armatei amenințând oamenii din întreaga țară. Luptele armate eliminau corpurile fizic, atacurile culturale omorau spiritul oamenilor. A fost o perioadă extrem de violentă și haotică sub controlul PCC. Latura malefică a naturii umane a fost amplificată la maximum de nevoia Partidului

de a reînvia puterea aflată în criză. Oricine putea ucide în mod arbitrar în numele „revoluției” și al „apărării liniei revoluționare a tovarășului Mao”. A fost un exercițiu național fără precedent de eliminare a naturii umane.

3. La 4 iunie 1989 PCC a tras în studenții din Piața Tiananmen ca răspuns la cererile democratice ce au urmat după Revoluția Culturală. Aceasta a fost prima dată când armata PCC a ucis civili în public, cu scopul de a suprima protestul oamenilor împotriva delapidării și înșelăciunilor comise de oficialii guvernului și oamenii de afaceri, cu scopul de a suprima cererile de libertate a presei, de libertate a cuvântului și a adunării. În timpul masacrului, pentru a instiga ura între armată și civili, PCC chiar a înscenat incendierea vehiculelor militare și omorârea soldaților, orchestrând tragedia în care Armata „Poporului” își masacra propriul popor.

4. Uciderea celor cu credințe diferite. Credința este filonul vieții în PCC. Pentru ca erezia sa să poată înșela oamenii, la începutul dominației sale, PCC a început să elimine toate religiile și sistemele de credință. Când a dat piept cu o credință spirituală într-o eră nouă – Falun Gong – PCC și-a scos din nou cuțitul de măcelar. Strategia PCC este de a profita de pe urma principiilor Falun Gong de „Adevăr, Compasiune și Toleranță” și de faptul că practicanții nu mint, nu folosesc violența și nu vor să cauzeze instabilitate socială. După ce a căpătat experiență în persecutarea Falun Gong, PCC a început să-i elimine pe cei de alte credințe și mai vârtos. În acest caz Jiang Zemin și PCC însuși au ieșit la scenă deschisă pentru a ucide, în loc să folosească intermediari.

5. Omorârea oamenilor pentru a mușamaliza. Dreptul oamenilor la informație este un alt punct slab al PCC. PCC omoară oameni și pentru a bloca informația. În trecut „ascultarea emisiunilor radio ale inamicului” era o crimă pedepsită cu detenție. Acum, ca răspuns la multiplele cazuri în care sistemul de televiziune chinez a fost interceptat pentru a explica adevărul despre persecutarea Falun Gong, Jiang Zemin a emis ordinul secret de a „omorî pe loc, fără milă”. Liu Chengjun care a realizat o asemenea interceptare, a fost omorât prin tortură. PCC a mobilizat „Biroul 610” (o organizație similară Gestapo-ului din Germania Nazistă, care a fost creată pentru a persecuta Falun Gong), poliția, procurori, tribunale și un sistem masiv de poliție pe internet pentru a controla fiecare mișcare a oamenilor.

6. Privarea oamenilor de dreptul la viață de dragul intereselor sale. Teoria revoluției continue a PCC implică faptul că acesta nu va renunța la putere. În prezent delapidarea și corupția din interiorul PCC s-au transformat în conflicte între conducerea absolută a Partidului și dreptul la viață al oamenilor. Când lumea se organizează pentru a-și apăra drepturile legale, PCC folosește violența, agitându-și cuțitul de măcelar spre așa-numitele „căpetenii” ale acestor mișcări. În acest scop PCC a pregătit deja peste un milion de polițiști înarmați. Astăzi, PCC este mult mai bine pregătit să ucidă decât în timpul masacrului din Tiananmen în 1989, când a trebuit să-și mobilizeze temporar armata. Oricum, în timp ce forțează poporul să meargă spre prăpastie, PCC însuși se îndreaptă pe un drum fără ieșire. A ajuns într-un stadiu extrem de suspiciune, încât „ia copacii și iarba drept dușmani când bate vântul”, cum spune o zicală chineză.

Putem observa astfel că PCC are natura unui spectru malefic. Nu contează cum se schimbă într-un anumit moment și loc, PCC nu-și va schimba istoria de ucigaș - a ucis oameni în trecut, ucide oameni în prezent și va continua să ucidă și în viitor

Diferite metode de omor folosite în circumstanțe diferite

a. Propaganda

PCC a folosit diverse căi pentru a omorî, depinzând de perioada de timp. În cele mai multe situații PCC a creat propagandă înainte de a ucide. A spus deseori că „numai omorând poți calma

indignarea populației”, ca și cum oamenii i-ar fi cerut să ucidă. În realitate această „indignare publică” era stârnită de PCC.

Piesa „Fata cu părul alb”, o grotescă distorsionare a unei legende populare, poveștile contrafăcute despre colectarea chiriei și despre temnițe din piesa „Liu Wencai” erau folosite ca unelte pentru a „educa” poporul să urască proprietarii de pământ. De obicei PCC își demonizează inamicii, așa cum a făcut în cazul fostului președinte Liu Shaoqi. Un alt exemplu în acest sens este înscenarea, de către PCC, a incidentului de așa-zisă „autoincendiere” din Piața Tiananmen în ianuarie 2001, care a fost folosit pentru a incita populația la ură împotriva Falun Gong, după care a urmat întetșirea campaniei masive de genocid împotriva Falun Gong. Nu numai că PCC nu și-a schimbat metodele de omor - le-a mai și perfecționat, folosindu-se de noua tehnologie informatică. În trecut PCC putea să înșele numai poporul chinez, dar acum înșeală oamenii din întreaga lume.

b. Incitarea la omor a maselor

PCC nu numai că omoară oameni folosindu-și aparatul dictatorial, dar mai și incită oamenii să se omoare unii pe alții. Dacă la începutul campaniilor, PCC ținea cont de unele reguli și legi, în momentul când incita lumea să se alătore, nimic nu mai putea opri masacrul. De exemplu atunci când PCC a aplicat reforma agrară, orice comitet de reformă a pământului putea decide viața și moartea proprietarilor de pământ.

c. Distrugerea spiritului înaintea distrugerii fizice

O altă metodă de omor este zdrobirea spiritului înainte de omorârea corpului uman. În istoria Chinei nici măcar extrem de nemiloasa și ferocea dinastie Qin (221 – 207 î. C.) n-a distrus spiritul oamenilor. PCC n-a dat niciodată oamenilor șansa să moară ca martiri. Au născocit campanii de genul „indulgenței față de cei care mărturisesc și pedepsirea severă a celor ce se opun” și „plecarea capului și acceptarea crimei este singura cale de ieșire”. PCC forțează oamenii să renunțe la propriile gânduri și credințe, făcându-i să moară ca niște câini, fără demnitate; o moarte demnă îi încurajează pe urmași. PCC poate realiza scopul de „educare” a admiratorilor victimelor sale numai când acestea mor în umilință și rușine. PCC persecută Falun Gong cu o cruzime și violență extremă pentru că practicanții Falun Gong își consideră credința mai importantă decât viața. Când PCC a fost incapabil să le distrugă demnitatea, a făcut tot ce a putut pentru a le tortura corpurile.

d. Omorârea prin alianță și înstrăinare

Când omoară oameni, PCC folosește atât „morcovul” cât și „bățul” - împrietenindu-se cu unii și înstrăinându-i pe alții. PCC încearcă mereu să atace o „mică parte a populației” folosind proporția de 5%. „Majoritatea” populației (95%) este mereu bună, mereu obiectul „educației”. O astfel de „educație” constă în teroare și protecție. Educația prin teroare folosește frica și demonstrează că cei ce se opun PCC nu sfârșesc bine, făcându-i să stea liniștiți pe cei care au de gând să atace Partidul. Educarea prin „protecție” lasă oamenii să înțeleagă că dacă merită încrederea PCC și rămân alături de PCC, nu numai că vor fi în siguranță dar au o și șansă bună de a fi promovați sau de a câștiga alte beneficii. Lin Biao[35] spunea: „O mică parte [suprimată] astăzi, o mică parte mâine, în curând vor însuma o parte mare”. Cei care se bucură că supraviețuiesc unei mișcări devin deseori victime ale următoarei.

e. Înnăbușirea în fașă a eventualelor amenințări; uciderile secrete în afara legii.

Recent PCC a dezvoltat o metodă de înnăbușire în fașă a problemelor și de omor secret, în afara legii. Deoarece grevele muncitorilor și protestele țărănilor devin tot mai frecvente în diverse

zone, PCC elimină mișcările înainte ca ele să se poată dezvolta, arestând așa-numitele „căpetenii” și condamnându-i cu pedepse aspre. Un alt exemplu: în timp ce libertatea și drepturile omului au devenit o tendință comun recunoscută în întreaga lume, PCC n-a condamnat nici un practicant de Falun Gong la pedeapsa cu moartea; dar sub instigarea făcută de Jiang Zemin care afirma că „nimeni nu va fi tras la răspundere dacă omoară practicanți Falun Gong”, practicanții Falun Gong au fost de obicei torturați până la moarte, peste tot în țară. Totuși Constituția Chinei stipulează dreptul cetățenilor la apel dacă cineva a suferit o nedreptate. Cu toate acestea PCC folosește polițiști în civil și angajează criminali locali pentru a-i opri, aresta și trimite înapoi acasă pe cei care fac apel, chiar punându-i în lagăre de muncă.

f. Omorârea unuia pentru a-i avertiza pe ceilalți

Persecutarea lui Zjang Zjixin și Yu Luo ke și Lin Zhao[36] sunt asemenea exemple.

g. Folosirea suprimărilor pentru a ascunde adevărul despre crimă

De obicei celebritățile de calibru internațional sunt amuțite, dar nu omorâte de PCC. Scopul este mușamalizarea crimelor comise față de cei care nu atrag atenția publicului. De exemplu, în timpul campaniei de suprimare a reacționarilor, PCC n-a omorât generali KMT cu grade superioare ca Long Yun, Fu Zuoyi și Du Yuming, în schimb a omorât ofițeri KMT cu grade mai mici și soldați.

Omorurile înfăptuite de PCC de-a lungul unei lungi perioade de timp au deformat sufletele chinezilor. Acum, în China, mulți au tendința să ucidă. Când teroriștii au atacat S.U.A. la 11 septembrie 2001, mulți chinezi au ovaționat atacurile pe web-site-urile chineze de discuții. Pretutindeni se auzeau susținătorii unui „război total”, făcând oamenii să tremure de frică.

XI CONCLUZIE

Datorită blocajului informațional creat de PCC, nu putem ști exact câți oameni au murit în urma diverselor campanii de persecuție apărute în timpul tiraniei sale. Cel puțin 60 milioane de oameni au murit în mișcările pomenite anterior. În plus PCC a ucis și minorități etnice în Xinjiang, Tibet, Mongolia Centrală, Yunnan și alte locuri; informații despre aceste incidente sunt dificil de strâns. Washington Post estima la un moment dat că numărul oamenilor persecutați și omorâți de Partid se ridică la 80 milioane.

În afară de morți, nu putem ști câți au fost mutilați, câți s-au îmbolnăvit mental, câți au fost înfuriați ori terorizați de persecuția pe care au suferit-o. Fiecare moarte în parte este o tragedie amară care lasă în urmă o agonie nesfârșită membrilor familiei victimelor.

După cum scria Yomiuri News din Japonia, guvernul central chinez a început un studiu privind numărul victimelor din timpul Revoluției Culturale, în 29 de provincii și municipalități, aflate direct sub tutela Guvernului Central. Rezultatele arătau că aproape 600 milioane de oameni au fost persecutați ori învinuiți în timpul Revoluției Culturale, ceea ce însemna aproape jumătate din populația Chinei.

Stalin spunea că moartea unui om este o tragedie, dar moartea unui milion este numai o statistică. Când lui Li Jingquan, fostul secretar de Partid al provinciei Sichuan, i s-a adus la cunoștință că oamenii mor de foame, el a răspuns: „în ce dinastie n-au murit oameni?”. Mao Zedong spunea: „victimele sunt inevitabile în orice luptă. Moartea apare deseori”. Aceasta este concepția

comunist-ateistă despre viață. Iată de ce 20 de milioane de oameni au murit ca rezultat al persecuției din perioada regimului lui Stalin – 10% din populația fostei URSS. PCC a ucis cel puțin 80 de milioane de oameni – cam tot 10 % din populația Chinei [la sfârșitul Revoluției Culturale]. Khmerii Roșii au omorât 2 milioane de oameni - un sfert din populația Cambogiei la acea vreme. În Coreea de Nord numărul morților din cauza foametei se estimează la peste un milion. Toate acestea sunt datorii sângeroase ale partidelor comuniste.

Culte malefice sacrifică oamenii și le folosesc sângele pentru a venera spectre malefice. Încă de la începuturile sale, Partidul Comunist a ucis oameni - când nu-i putea ucide pe cei din afara Partidului, își omora proprii membri – de dragul „luptei de clasă”, „luptei dintre partide” și a altor înșelătorii. A sacrificat pe altarul cultului său malefic chiar proprii secretari generali, mareșali, generali, miniștri și alții.

Mulți cred că PCC ar trebui să i se acorde timp pentru a se corija, spunând că acum își ține omorurile în frâu. În primul ucigașul este ucigaș indiferent dacă omoară o singură persoană. Pe lângă asta, deoarece omorul este una dintre metodele folosite pentru a conduce regimul bazat pe teroare, PCC va omorî mai mult sau mai puțin, după nevoie. Omorul comis de PCC este în general imprevizibil. Când poporului îi lipsește un puternic sentiment de teamă, PCC va omorî mai mult pentru a crește sentimentul de teroare, când oamenii sunt deja înfricoșați, uciderea unora poate menține sentimentul de teroare; când oamenii nu știu altceva decât frica față de PCC, atunci sunt doar amenințați - omorurile nemaifiind necesare - va fi suficient pentru PCC. După ce a trecut prin nenumărate campanii politice și de eliminare, poporul și-a creat un reflex condiționat ca răspuns la teroarea PCC. Atunci nici măcar nu mai este nevoie ca PCC să menționeze omorul, tonul aparatului de propagandă care critică în masă este suficient să le amintească oamenilor teroarea.

PCC va regla intensitatea cu care omoară în funcție de schimbările sentimentului de teroare al poporului. Magnitudinea omorului în sine nu este ținta PCC; cheia este crima consecventă de dragul menținerii puterii. PCC n-a devenit mai blând. Nici nu și-a lăsat jos cuțitul de măcelar; doar că poporul a devenit mai supus. Atunci când poporul se ridică pentru a cere ceva ce trece dincolo de toleranța PCC, PCC nu va ezita să omoare.

Omorul la întâmplare dă rezultate maxime atunci când omori pentru a menține puterea. În precedentele campanii ucigașe de scară largă, în mod intenționat PCC a ținut vagă identitatea victimelor, acuzațiile care li s-au adus și felul în care se atribuiu pedepsele pentru diversele grade de „vină”. Pentru a evita să devină ținte ale omorului, oamenii se limitează într-o „zonă sigură” bazându-se pe judecata proprie. O astfel de „zonă sigură” era uneori mai îngustă chiar decât cea pe care PCC intenționa s-o demarșeze. Acesta este motivul pentru care în fiecare mișcare, oamenii au tins să acționeze mai degrabă de stânga decât de dreapta. Ca rezultat campaniile sunt deseori „mărite” dincolo de dimensiunile lor planificate, pentru că oamenii la diferite niveluri își impun voluntar restricții pentru a-și asigura supraviețuirea. Cu cât este mai jos nivelul cu atât mai teribilă devine mișcarea. O astfel de intensificare voluntară a terorii în întreaga societate ia naștere datorită cerinței ca omorurile să fie aleatoare.

În lunga sa istorie criminală, PCC s-a metamorfozat devenind un ucigaș în serie depravat. Prin crime își satisface sentimentul pervers de putere supremă care decide viața și moartea oamenilor. Prin omor își alină cea mai adâncă teamă. Prin crime suprimă neliniștea socială și nemulțumirile cauzate de crimele anterioare. Datoriile sângeroase ale PCC fac astăzi imposibilă orice ieșire benevolentă din impas. Pentru a-și menține existența până în momentul final, PCC se mai poate bizui doar pe presiunea intensă și pe conducerea totalitară. În ciuda faptului că ocazional se deghizează, reabilitând victimele crimelor sale, natura însetată de sânge a PCC nu s-a schimbat niciodată. Va fi chiar mai puțin probabil să se schimbe în viitor.

PCC DUPA MOARTEA LUI MAO

Ce ar face China fără Partidul Comunist?

Pentru că PCC degenerază, oamenii descoperă pe neașteptate că de decenii, spectrul malefic al PCC, cu mijloacele lui viclene mereu schimbătoare, și-a infiltrat elementele malefice în fiecare aspect al vieții oamenilor obișnuiți.

Când a murit Mao Zedong, mulți chinezi au plâns amarnic în fața portretului său și s-au întrebat „Cum poate continua China fără președintele Mao?”. Ironic, douăzeci ani mai târziu, când lumea pune sub semnul întrebării legitimitatea politică a Partidului Comunist, PCC a răspândit o nouă campanie de propagandă, lansând din nou întrebarea „Ce ar face China fără Partidul Comunist?”

În realitate, controlul politic total al PCC ne-a marcat atât de adânc cultura și modul de gândire încât chiar și criteriul cu care judecăm PCC este creat de PCC. Dacă în trecut PCC a controlat oamenii infiltrându-i cu elementele sale, acum PCC a ajuns să recolteze ce a sădit, din moment ce lucrurile introduse în mințile oamenilor au fost digerate și absorbite de toate celulele lor. Oamenii gândesc conform logicii PCC și se pun pe ei înșiși în locul PCC atunci când judecă binele și răul. Cu privire la masacrul studenților din 4 iunie 1989, unii spun: „Dacă eu aș fi fost Deng Xiaoping, și eu aș fi înăbușit protestul cu tancuri”. În persecuția Falun Gong, unii spun: „Dacă eu aș fi Jiang Zemin, și eu aș elimina Falun Gong”. Cu privire la interzicerea libertății de expresie, unii spun: „Dacă eu aș fi PCC, aș face la fel”. Adevărul și conștiința au dispărut, rămânând doar „logica” PCC. Aceasta a fost consecința metodelor extrem de urâte și dure folosite de PCC. Cât timp PCC continuă să-și introducă toxinele morale în mințile oamenilor, poate obține energie pentru a se susține în continuare.

„Ce ar face China fără PCC?” Acest mod de gândire se potrivește perfect dorinței PCC ca oamenii să judece conform logicii Partidului.

China a răzbit prin cei 5.000 ani de istorie fără PCC; nici o țară din lume nu și-ar opri dezvoltarea socială din cauza prăbușirii unui anumit regim. Însă după decenii de dictatură a PCC, oamenii nu mai realizează acest fapt. Propaganda prelungită a PCC a antrenat oamenii să creadă că Partidul este mama lor. Politicile omniprezente ale PCC au făcut ca oamenii să leșine când își imaginează cum ar fi viețile lor fără PCC.

China nu s-a prăbușit fără Mao Zedong; s-ar prăbuși China fără PCC!?

Bibliografie

- „Istoria ilustrată a COMUNISMULUI”, enciclopedia **Rao**
- „The Little Red Book” Mao Zedong
- www.wikipedia.ro
- Atlas „Lumea diplomatică”
- Scrisoarea lui Mao Zedong către soția lui, Jiang Qing, în 1966

Cuprins

PARTIDUL COMUNIST CHINEZ ȘI MAO ZEDEONG	
I ÎNFRÂNGEREA COMUNISMULUI CHINEZ.....	2
II MAO ZEDONG.....	3
III CHINA- MARȘUL CEL LUNG AL COMUNIȘTILOR.....	
IV REVOLUȚIA CHINEZĂ.....	6
V CHINA ȘI MARELE SALT ÎNAINTE.....	7
VI CONFLICTUL CHINEZO-SOVIETIC.....	7
VII CHINA MARELE SALT ÎNAINTE - COMUNELE POPULARE.....	8
VIII DE LA MARELE SALT ÎNAINTE LA MAREA FOAMETE.....	9
IX GĂRZILE ROȘII.....	12
X IDEOLOGIA OMORULUI ÎN PCC.....	14
XI CONCLUZIE.....	17
Bibliografie	20
Cuprins.....	21